

Arrest

nr. 204 119 van 22 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beslissing werd betekend op 12 januari 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Congolese nationaliteit te zijn.

Op 23 november 2012 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in.

Op 31 januari 2013 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). De Raad weigerde verzoekster bij arrest van 11 juni 2013 met nummer 104 800 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 20 juni 2013 nam de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quinquies}).

Op 17 juli 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 23 september 2013 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 17 juli 2013 onontvankelijk.

Op 23 september 2013 nam de gemachtigde een tweede bevel om het grondgebied te verlaten en legde de gemachtigde verzoekster een inreisverbod op van 3 jaar.

Op 9 december 2013 diende verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 16 mei 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 9 december 2013 onontvankelijk.

Op 17 oktober 2014 diende verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 17 maart 2015 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 17 oktober 2014 zonder voorwerp omwille van het inreisverbod. Hij gaf verzoekster eveneens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 21 september 2017 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 13 november 2017 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 september 2017 op grond van medische redenen onontvankelijk.

Op 13 november 2017 nam de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

"Mevrouw

Naam + voornaam: N.M., M.

geboortedatum: [...]1958

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen', tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot

verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 26.06.2013."

2. Onderzoek van het beroep

In haar tweede middel voert verzoekster onder andere een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Bestreden beslissing vormt een beslissing tot verwijdering. Derhalve dient verweerder op basis van art. 74/13 Vw. rekening te houden met het gezins- en familieleven van verzoekster.

Bovendien dient verweerder het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven eveneens op basis van art. 8 EVRM te waarborgen.

Zie hieromtrent arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 van uw Raad (eigen onderlijning):

"Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yigit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie."

Uw raad voegde in het arrest nr. 165 580 van 12 april 2016 het volgende aan toe (eigen onderlijning):

"Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof overweegt dat de uitwijzing van een gevestigde vreemdeling zijn recht op eerbied voor zijn privéleven aantast. Artikel 8 beschermt immers het recht om banden met zijn naasten en met de buitenwereld aan te knopen en te onderhouden en omvat soms aspecten van de sociale identiteit van een individu, zodat het geheel van sociale banden tussen de gevestigde vreemdelingen en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip 'privéleven' in de zin van artikel 8 (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 63; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55; EHRM2 juni2015, K.M./Zwitserland, § 46)."

Verzoekster verblijft al sinds 2012 ononderbroken in België. Zij heeft hier inmiddels een groot netwerk opgebouwd. Haar kinderen volgen hier al jaren school en zijn volledig ingeburgerd.

Verzoekster ontvluchtte in 2012 haar land van herkomst vanwege de politieke crisis, die thans enkel verergerd is. Zij heeft bovendien geen familieleden, huisvesting, of mogelijkheden om daar een job uit te oefenen.

Zij heeft, met andere woorden, geen enkele binding meer met haar land van herkomst.

Er is duidelijke sprake van een gezins- en privéleven hier in België. Derhalve dient verweerder over te gaan tot een toets of er sprake is van een schending van art. 8 EVRM. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de

positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Verweerder diende bij het overgaan tot bestreden beslissing derhalve na te gaan of bestreden beslissing geen schending van het gezins- of privéleven van verzoekster zou uitmaken. Verweerder heeft op geen enkel moment een dergelijke toets uitgevoerd.

Uit de bestreden beslissingen blijkt geenszins dat de verwerende partij afdoende rekening heeft gehouden met het privéleven van de verzoekster.

Tweede onderdeel [...]”

Verzoekster voert de schending van artikel 8 van het EVRM aan en meer bepaald een schending van het privéleven. Verzoekster citeert uit rechtspraak van de Raad waarin wordt verwezen naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort EHRM) die toelichten dat artikel 8 het recht inhoudt op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het omvat aspecten van de sociale identiteit van een individu, het geheel van sociale banden tussen de vreemdeling en de gemeenschap waarin zij leven. Ze erkent dat het Hof geen definitie geeft van het begrip privéleven maar wel benadrukt dat het een ruime term is en een feitenkwestie inhoudt.

Concreet wijst verzoekster op het feit dat zij sedert 2012 ononderbroken in België verblijft, een netwerk heeft uitgebouwd en haar kinderen reeds jaren in België school lopen en volledig zijn ingeburgerd. Volgens verzoekster had de gemachtigde moeten overgaan tot een fair balance toets waarbij de overheid een redelijke afweging moet maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. Ze stelt dat een dergelijke toetsing niet is gebeurd en er geenszins blijkt dat de gemachtigde afdoende heeft rekening gehouden met haar privéleven.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en/of gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een privéleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privéleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Zoals verzoekster terecht stelt, benadrukt het EHRM dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, §61, 2002-III) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Kroatië*, nr. 53176/99, §53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

Naar analogie dringt zich in het kader van een eerste toelating ook een analyse op in de zin van eventuele positieve verplichtingen, nu het Hof vaak zelf het strikte onderscheid tussen een onderzoek naar de inmenging of naar de positieve verplichtingen nuanceert (EHRM 24 juli 2014, nr. 32504/11, *Kaplan and others v. Norway*, §§ 68 en 69; EHRM 26 april 2007, no. 16351/03 *Konstatinov v. the Netherlands*, § 46; EHRM 1 december 2005, no. 60665/00, *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, § 42).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Bovendien moet de verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, minstens het begin van bewijs aanbrengen van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In casu blijkt dat verzoekster inderdaad reeds 5 jaar in België ononderbroken verblijft. Bijkomend kwam zij aan in België in 2012 met drie minderjarige kinderen die sedertdien onafgebroken schoollopen.

Noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er voorafgaandelijk aan de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten rekening werd gehouden met het privéleven van verzoekster, hoewel het bestaan van een onafgebroken privéleven van 5 jaar niet betwist wordt. Evenmin blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een belangenafweging aangaande het privéleven van verzoekster. Een laatste inhoudelijke beoordeling van elementen die slaan op het privéleven dateert immers reeds van 23 september 2013 toen de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is verklaard wegens gebrek aan buitengewone omstandigheden die zouden kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag niet in het herkomstland wordt ingediend. De laatste beslissing van 17 maart 2015 aangaande de tweede aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dateert ook reeds van meer dan twee jaar voorafgaand aan het thans bestreden bevel en bevatte geen inhoudelijke beoordeling maar werd omwille van een inreisverbod zonder voorwerp verklaard. Het thans bestreden bevel van 13 november 2017 ging samen met een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de

Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Hieruit blijkt dat enkel met de gezondheidstoestand van verzoekster is rekening gehouden. Ten overvloede kan nog vastgesteld worden dat op 6 oktober 2017 een synthesedocument werd opgemaakt naar aanleiding van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en er wordt verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet doch daarin staat te lezen: “Bij bevel of inreisverbod Artikel 74/13 1. gezins- en familieleden: [blanco]; 2. hoger belang van het kind : [blanco] 3. Gezondheidstoestand: [blanco].” Hoe dan ook heeft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen betrekking op het privéleven.

Bijgevolg kan verzoekster gevolgd worden dat op geen enkele wijze blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een fair balance toets tussen haar privéleven en het algemeen belang.

In de nota met opmerkingen werpt verweerder op dat sociale relaties in geen geval onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Hij verwijst hierbij naar oude rechtspraak van de Raad van State, doch verzoekster verwees terecht naar rechtspraak van het EHRM die het tegenovergestelde stelt. Verder gaat verweerder in zijn nota over tot een *a posteriori* belangenafweging waarbij hij onder meer wijst op het langdurig verblijf in het herkomstland en het feit dat het privéleven werd uitgebouwd in precair verblijf. Dit kan evenwel het gebrek aan een belangenafweging voorafgaandelijk aan de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtzetten.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige middelen en middelonderdelen hoeven niet meer te worden onderzocht.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 13 november 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES